



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 233/2017
08.11.2018. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа Ирена Ђурић, адвокат из ..., против туженог Дома здравља ... из ..., кога заступа Радослав Чокић, адвокат из ..., ради заштите од дискриминације и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2926/16 од 17.10.2016. године, у седници већа одржаној дана 08.11.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2926/16 од 17.10.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зрењанину П1 6/15 од 30.05.2016. године одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је тужени дискриминисао тужиљу у поступцима избора лекара који ће бити упућени на специјализацију у периоду од августа 2014. године па надаље, да се забрани туженом даља дискриминација тужиље као и претња дискриминацијом под претњом законских последица, да се обавезе тужени да ради уклањања последице дискриминаторског поступања тужиљу упуту на специјализацију и да се обавезе тужени да тужиљи накнади материјалну штету и исплати јој износ од 100.000,00 динара са законском затезном каматом од 13.05.2015. године до коначне исплате, да јој исплати на име измакле користи износ од 1.000.000,00 динара са законском затезном каматом од доспећа сваког појединачног износа па до коначне исплате, који би износ био прецизиран након извршеног вештачења и да јој накнади нематеријалну штету исплатом: на име повреде забране дискриминације износ од 130.000,00 динара, на име душевних болова због повреде части и угледа износ од 150.000,00 динара и претрпљеног страха 90.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до коначне исплате. Истом пресудом обавезана је тужиља да накнади туженој трошкове парничног поступка у износу од 51.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2926/16 од 17.10.2016. године одбијена је жалба тужиље и потврђена наведена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену благовремено је изјавила ревизију тужила због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку и налази да ревизија није основана.

У спроведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју овај суд пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на погрешну примену члана 8. Закона о парничном поступку, услед чега нема повреде поступка из члана 374. став 1. истог закона.

Према утврђеном чињеничном стању тужила је доктор стоматологије у радном односу код туженог од 18.01.2002. године и више пута се пријављивала за специјализацију из области ортопедије вилице. Поводом притужбе тужиле у вези интерног огласа туженог од 03.08.2011. године, Повереник за заштиту равноправности је изразио мишљење да није утврђено да тужила није упућена на специјализацију због било ког свог личног својства и да се поступање туженог не може квалификовати као дискриминаторско. Против одлуке туженог о избору здравственог радника који ће бити упућен на специјализацију од 22.08.2014. године по интерном огласу туженог од 01.08.2014. године, тужила је изјавила приговор туженом и поново се притужбом обратила Повернику за заштиту равноправности због дискриминаторског поступања туженог по интерним конкурсима за специјализацију. Према мишљењу повереника од 09.03.2015. године Правилником о образовању и стручном оспособљавању запослених Дома здравља ... прописан је критеријум за специјализацију који се односи на године живота кандидата, те је применом овог критеријума на конкурс који је тужени расписао у августу и октобру 2014. године и фебруару 2015. године тужила дискриминисана на основу личног својства – старосне доби и дата је препорука туженом да усклади текст правилника, што је тужени и учинио изменама и допунама правилника у односу на критеријуме за стручно усавршавање, изостављем критеријума за године живота. Одлука туженог о спровођењу поступка за доделу специјализације из ортопедија вилице од 23.02.2015. године је стављена ван снаге, обустављен започети поступак и донета је одлука о спровођењу новог поступка за доделу специјализације из ортопедије вилице за једног доктора стоматологије. Истог дана је расписан интерни оглас, а као критеријуми су наведени просечна оцена на факултету и висина оцене из предмета гране стоматологије која је специјализација за коју се конкурише. На специјализацију је одлуком туженог од 11.05.2015. године упућена др. ББ. Приговор тужиле је одбијен 20.05.2015. године.

На утврђено чињенично стање правилно је побијаном пресудом примењено материјално право одбијањем тужбеног захтева.

Начело једнакости и општа забрана дискриминације су прописани чланом 4. Закона о забрани дискриминације, који одређује да су сви једнаки и уживају једнак положај и једнаку правну заштиту, без обзира на лична својства и да је свако дужан да поштује начело једнакости, односно забрану дискриминације. Чланом 2. став 1. тачка 2. истог закона је прописано да изрази „дискриминација“ и

„дискриминаторско поступање“ означавају свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање (искључивање, ограничавање или давање првенства) у односу на лице или групе као и на чланове њихових породица или њима блиска лица, на отворен или прикривен начин, а који се заснива на раси, боји коже, прецима, држављанству, националној припадности или етничком пореклу, језику, верским или политичким убеђењима, полу, родном идентитету, сексуалној оријентацији, имовном стању, рођењу, генетским способностима, здравственом стању, инвалидитету, брачном и породичном статусу, осуђиваности, старосном добу, изгледу, чланству у политичким, синдикалним и другим организацијама и другим стварним, односно претпостављеним личним својствима.

У овом случају из утврђеног чињеничног стања, супротно наводима ревизије не произилази да је тужени у периоду од августа 2014. године у поступку за доделу специјализације на било који начин и по било ком основу правио разлику између тужиле и других запослених, пријављених за специјализацију и тиме повредио, законом изричито прописану забрану дискриминације. Тужени је спроводио поступак избора пријављених кандидата за специјализацију применом Правилника о образовању, стручном оспособљавању и усавршавању запослених од 24.11.2010. године са изменама и допунама од 27.04.2012. године, 23.07.2013. године, 28.05.2014. године и 01.10.2014. године и коначно по Правилнику о образовању, стручном оспособљавању и усавршавању запослених у Дому здравља ... од 07.04.2015. године. Није спорно да је изменама Правилника од 23.07.2013. године уведен критеријум који се односи на старосну доб кандидата за специјализацију, који је од стране Повернице за заштиту равноправности оцењен као дискриминаторски, међутим спорни критеријум је брисан изменом правилника, започети поступци за специјализацију обустављени и избор кандидата за специјализацију из ортопедије вилице за коју се пријавила тужилца није на њему заснован. Остали критеријуми (просечна оцена на факултету и оцена из предмета из медицинске гране из које је специјализација) важали су за све кандидате и према утврђеним околностима случаја нема неоправданог прављења разлике у односу на било које друго лично својство тужиле при избору кандидата у спорном периоду у поступку који је првобитно управо био стављен ван снаге ради корекције критеријума, а затим коначно решен одлуком о избору др. ББ 11.05.2015. године.

Неосновано се ревизијом указује да је тужилца дискриминисана и поред уклањања дискриминаторског критеријума и да је извршеним осталим изменама правилника тужилца елеминисана, поновним избором истог кандидата. Према садржини правилника и прописаним критеријумима, извршеном бодовању из записника о оцењивању кандидата од 21.04.2015. године и свим околностима конкретног случаја, нема неоправданог прављења разлике по личном својству, а евентуална злоупотреба права туженог, циљном изменом начина бодовања није доказана и могла би бити од евентуалног значаја у радном спору за поништај одлуке, а не по тужби за дискриминацију.

Како у парници није утврђено дискриминаторско понашање туженог према тужилци неосновано је потраживање тужилце за отклањање последица дискриминације и накнаду материјалне и нематеријалне штете, а разлози

другостепеног суда о одбијању тужбеног захтева прихваћени су као правилни и на закону засновани.

Са изнетих разлога одлучено је као у изреци пресуде на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић